

ŻYC EWANGELIA

IV NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU, *A* J,9,6-9-38*22.03.2020

Jezus, przechodząc, ujrzał pewnego człowieka, niewidomego od urodzenia. Splunął na ziemię, uczynił błoto ze śliny i nałożył je na oczy niewidomego, i rzekł do niego: «Idź, obmyj się w sadzawce Siloam» – co się tłumaczy: Poślany. On więc odszedł, obmył się i wrócił, widząc. A sąsiedzi i ci, którzy przedtem widywali go jako żebraka, mówili: «Czyż to nie jest ten, który siedzi i żebrze?» Jedni twierdzili: «Tak, to jest ten», a inni przeczyli: «Nie, jest tylko do tamtego podobny». On zaś mówił: «To ja jestem». Zaprowadzili więc tego człowieka, niedawno jeszcze niewidomego, do faryzeuszów. A tego dnia, w którym Jezus uczynił błoto i otworzył mu oczy, był szabat. I znów faryzeusze pytali go o to, w jaki sposób przejrzał. Powiedział do nich: «Położył mi błoto na oczy, obmyłem się i widzę». Niektórzy więc spośród faryzeuszów rzekli: «Człowiek ten nie jest od Boga, bo nie zachowuje szabatu». Inni powiedzieli: «Ale w jaki sposób człowiek grzeszny może czynić takie znaki?» I powstał wśród nich rozłam. Ponownie więc zwrócili się do niewidomego: «A ty, co o Nim mówisz, jako że ci otworzył oczy?» Odpowiedział: «To prorok». Rzekli mu w odpowiedzi: «Cały urodziłeś się w grzechach, a nas pouczasz?» I wyrzucili go precz. Jezus usłyszał, że wyrzucili go precz, i spotkawszy go, rzekł do niego: «Czy ty wierzysz w Syna Człowieczego?» On odpowiedział: «A któż to jest, Panie, abym w Niego uwierzył?» Rzekł do niego Jezus: «Jest nim Ten, którego widzisz i który mówi do ciebie». On zaś odpowiedział: «Wierzę, Panie!» i oddał Mu pokłon (*wersja krótsza*).

Pytanie uczniów o sens cierpienia niewidomego zakłada odwieczne powiązanie cierpienia z grzechem. Niewątpliwie wiele cierpienia i zła w świecie jest skutkiem ludzkich grzechów, ale istnieje również cierpienie niezawinione. Istotne jest, że przez cierpienie objawiają się sprawy Boże. Właściwe pytanie powinno brzmieć: Jaki sens ma moje cierpienie? Co Bóg chce mi przez nie powiedzieć? Na co zwrócić uwagę? Najbardziej adekwatną odpowiedzią Boga na ludzkie pytanie o sens cierpienia jest męka i śmierć Jego Syna. „Bóg nie przyszedł, aby wyjaśnić cierpienie, przyszedł, aby napętnić je swoją obecnością – wyjaśnia Paul Claudel. Ostatecznie cierpienie może pokonać tylko miłość, która nadaje sens wszystkiemu i pozwala znosić najcięższe trudy. Gdy brakuje miłości jako sensu cierpienia, staje się niemożliwe do udźwignięcia.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Jakich trudów i cierpień doświadczam w codziennym życiu? Jak to wszystko przyjmuję?

Do wykonania: Jeśli doznam jakiegoś cierpienia, połączę je z Jezusem idącym na Kalwarię.

23.03 (poniedziałek) Wspomnienie św. Turybiusza z Mongrovejo, biskupa

Urodził się w Hiszpanii ok. roku 1538. Studiował prawo w Salamance. W roku 1580 został biskupem Limy w Peru. Pełen gorliwości apostołskiej zwoływał wiele synodów, co bardzo przyczyniło się do pogłębienia życia religijnego całej prowincji kościelnej. Z mocą bronił praw Kościoła, troskliwie opiekował się powierzona mu owczarnią i odbywał częste wizyty pasterskie otaczając szczególną troską ludność tubylczą. Zmarł w roku 1606

25.03 (środa) Uroczystość Zwiastowania Pańskiego

Zwiastowania nikt nie oglądał. Dokonało się w nazaretańskim domku, nie wiemy nawet, o której godzinie i jak do końca wyglądało. Wiemy, że było ukryte przed oczami ludzi. To, co potem podziwiają pasterze, magowie ze wschodu i aniołowie, najpierw musiało dokonać się w ciszy i odosobnieniu. Tak, jak mówi Izajasz: *W nawróceniu i spokoju jest wasze ocalenie, w ciszy i ufności leży wasza siła (iz 30,15)*. Ten, kto chce pełnić dzieła Boże, musi się najpierw spotkać z Bogiem w milczeniu; wsłuchać się w Jego głos. Wykonanie zadania może już odbywać się w zgiełku i pośród chaosu świata, tak jak wyglądało dalsze życie Maryi, ale początek każdego Bożego dzieła zaczyna się w osobistym spotkaniu.

26.03 (czwartek) Wspomnienie Dobrego Łotra

Ukrzyżowany wraz ze Zbawicielem uwierzył w Niego, nawrócił się i otrzymał przebaczenie oraz obietnicę rajy. Krzyż, który dla pogan był zgorszeniem, jemu przyniósł zbawienie.

WARTO WIEDZIEĆ

25 marzec – Dzień Świętości Życia:

Narodowy Dzień Życia jest - zgodnie z uchwałą Sejmu RP z dnia 27 sierpnia 2004 r. - „okazją do narodowej refleksji nad odpowiedzialnością władz państwowych, społeczeństwa i opinii publicznej za ochronę i budowanie szacunku dla życia ludzkiego, szczególnie ludzi najmniejszych, najsłabszych i zdanych na pomoc innych”. Ma być także motywem „solidarności społecznej, zachętą dla wszelkich działań służących wsparciu i ochronie życia”. Dzień Świętości Życia ma podobny charakter. Jego ustanowienie jest odpowiedzią na wezwanie Ojca Świętego Jana Pawła II. W tekście encykliki „*Evangelium vitae*” czytamy, że jego podstawowym celem jest „budzenie w sumieniach, w rodzinach, w Kościele i społeczeństwie świeckim wrażliwości na sens i wartość ludzkiego życia w każdym momencie i w każdej kondycji”.

Msze św. podczas kwarantanny:

Odprawiane będą bez udziału ludzi, ale nadal w godzinach, w których były celebrowane do tej pory: od poniedziałku do piątku o 10:00 i 19:19:00, w soboty o 10:00 i 18:00, a w niedzielę o 08:30, 10:00, 12:00, 13:00 i 18:00.

Adoracja Najśw. Sakramentu podczas kwarantanny:

Zachęcamy do indywidualnej modlitwy w czasie, gdy kościół będzie fizycznie otwarty. i możliwy do nawiedzenia Pana Jezusa, czekającego na każdego w tabernakulum. Proponujemy dwie formy adoracji indywidualnej:

1) adoracja w kościele – od poniedziałku do piątku, między 15:00 a 18:00, w soboty i niedziele między 14:00 a 17:00;

2) adoracja duchowa – przez Internet (<http://player.bobola.church>). Codziennie po nabożeństwach wieczornych, do 21:00, na ołtarzu głównym wystawiony będzie Najśw. Sakrament